

Maksymilian Kolbe

w słowach

KAROLA WOJTYŁY

7.2020

Zamiast niego

«Nikt nie ma większej miłości od tej, gdy ktoś życie swoje oddaje za przyjaciół swoich» (J 15,13).

Od dzisiaj Kościół pragnie nazywać "świętym" człowieka, któremu dane było w sposób szczególnie dosłowny wypełnić powyższe słowa Odkupiciela.

Oto bowiem pod koniec lipca 1941 r., kiedy na rozkaz obozowego dowódcy ustawiali się w jednym szeregu więźniowie przeznaczeni na śmierć głodową – ten człowiek: Maksymilian Maria Kolbe wystąpił dobrowolnie, wyrażając gotowość pójścia na śmierć w zastępstwie jednego z nich. Gotowość ta została przyjęta – i Ojciec Maksymilian po upływie przeszło dwóch tygodni mąk głodowych – został ostatecznie pozbawiony życia śmiertelnościami zastrzykiem w dniu 14 sierpnia 1941 r.

Działo się to wszystko w obozie koncentracyjnym w Oświęcimiu (Auschwitz), gdzie zamordowano w ciągu ostatniej wojny około czterech milionów ludzi, wśród nich również Sługę Bożą Edytę Stein (Karmelitankę, Siostrę Teresę Benedyktę od Krzyża), której proces beatyfikacyjny toczy się w kompetentnej Kongregacji. Nieposłuszeństwo wobec Boga, Stwórcy życia, który powiedział: «Nie zabijaj», spowodowało na tym miejscu potworną hekatombę śmierci tylu niewinnych. Równocześnie więc nasza epoka została naznaczona straszliwym piętnem zagłady człowieka niewinnego.

Ojciec Maksymilian Kolbe upomniał się w obozie śmierci o prawo do życia niewinnego człowieka – jednego z milionów. Ten człowiek (Franciszek Gajowniczek) żyje po dzień dzisiejszy, i jest wśród nas obecny. Ojciec Kolbe upomniał się o prawo do życia, wyrażając gotowość pójścia na śmierć w jego zastępstwie, ponieważ tamten był ojcem rodziny i jego życie potrzebne było najbliższemu. Ojciec Maksymilian Maria Kolbe potwierdził w ten sposób prawo Stwórcy do życia niewinnego człowieka, dał świadectwo Chrystusowi i miłości. Pisze bowiem apostoł Jan: «Po tym poznaliśmy miłość, że On oddał za nas życie swoje. My także winniśmy oddać życie za braci» (1 J 3.16).

Przez śmierć, jaką poniósł Ojciec Maksymilian, przejrzyisty znak tej miłości odnowił się w naszym stuleciu, tak bardzo i tak wielorako zagrożonym grzechem i śmiercią.

Uwielbiamy więc dzisiaj wielkie dzieło Boże w człowieku». (Jan Paweł II, 10 października 1982)

DATY DO ZAPAMIĘTANIA

... I PRZEŻYWANIA :

OJCIEC KOLBE WYSTĘPUJE Z SZEREGU

29 lipca 1941 roku więzień ucieka z obozu. Należy do bloku nr 14, tego samego, co Ojciec Kolbe. Pada okrutne zdanie: dziesięciu więźniów z bloku 14 musi umrzeć w zamian za uciekiniera. To chwile strachu i przerażenia. Komendant obozu przechodzi między rzędami sześciuset więźniów, by wybrać dziesięciu nieszczęśników, którzy pójdą na śmierć do celi głodowej. Jeden z dziesięciu skazanych wybuchł szlochem: „Moja biedna żona, moje dzieci...!” – to sierżant Gajowniczek.

W tym momencie wydarza się rzecz niewiarygodna. Jeden z więźniów występuje z szeregu i chce rozmawiać z komendantem: prosi, by mógł umrzeć zamiast więźnia Gajowniczka. „Kim jesteś?” „Jestem księdzem katolickim”. Komendant nie pojmuje absurdu prośby, ale zgadza się. Franciszek Gajowniczek opowiada: „Mogłem jedynie starać się podziękować mu oczyma. Z trudem mogłem zrozumieć co się dzieje. Bezmiar gestu: ja, skazany, miałem żyć, a ktoś inny, dobrowolnie i z radością ofiarował swoje życie za mnie, nieznanego. To był sen czy rzeczywistość?” (P. Treece, Człowiek dla innych. Maksymilian Kolbe, s. 195).

Powierz **św. Maksymilianowi Kolbemu** wszystkie pragnienia, marzenia i oczekiwania.

Misjonarki pamiętają każdego dnia o Twojej modlitwie, a 14-tego każdego miesiąca, wspomnienie męczeństwa, niosą ją do celi śmierci w obozie KL Auschwitz, aby modlić się o jego wstawiennictwo w Twoich intencjach.

Napisz do celakolbe@kolbemission.org

nie zapominajcie o miłości

fr. Maximilianus M. Kolbe

Misjonarki
Niepokalanej Ojca Kolbego